

maandag 8

ANTWERPEN, 2oh., Elcker-ik, Consciencestr., 46, Hoe nieuw denken filosofen?, Lacan, Barthes en het structuralisme, inl. door Ysseling.
 ANTWERPEN, 2oh., Elcker-ik, Consciencestr., 46, Film rond psychiatrie, Ce gamin là, inl. en nabespreking.
 OOSTENDE, 2oh., 3o, Groenelpotje, vrouwenpraatgroep van CGSO/VVSH

dinsdag 9

ANTWERPEN, 2oh., Elcker-ik, Consciencestr., 46, Medebeheer, Zelfbeheer, Arbeiderskontrole, gesprek met syndicale verantwoordelijken.
 GENT, 2oh., Ravenschootstr., 4, film hard tegen hard, org. Massereel-fonds en bevrijdingsfilms.
 (ook op 10 en 11 jan.)
 LUIK, Rue de Pitteurs, geschiedenisboek, 5, 6, 7, org. C.S.C.

woensdag 10

ANTWERPEN, 2oh., Elcker-ik, Consciencestr., 46, Dokters aan het woord, geneesmiddelengebruik en misbruik.
 EKKLO, 2oh., Moeie, 1, film: Mais qu'est-ce qu'elles veulent?, org. vrouwengroep en bevrijdingsfilms.
 EKEREN, Nobele Donk, Kruidenkursus, inl.: 031/39.38.68.
 LEUVEN, 2oh., 't Stuc, Van Evenstr., film: Garderem lo Larzac, org. werkgroep arbeid en bevrijdingsfilms.

donderdag 11

ANTWERPEN, 2oh., Elcker-ik, Consciencestr., 46, cyclus sociaal-ekonomische structuur van het gewest Antwerpen, Chemische en petrochemische sector.
 ANTWERPEN, 2oh., Elcker-ik, Consciencestr., 46, cyclus rond energiebesparing.

BPA

agenda

vrijdag 12

ANTWERPEN, Vrouwencentrum, Meir, 8o, Praatavond: beleving van de sexualiteit bij de vrouw; niet gewone samenlevingsvormen.
 BRUGGE, Volkshogeschool, Baliestr., 58, film: geschiedenisboek, 1, 2, 3, 4, 19h. 3o., org. Volkshogeschool.
 BRUSSEL, le Clou, rue de la Poste, 49, 2oh., film: Double Journée, org. Le Clou.

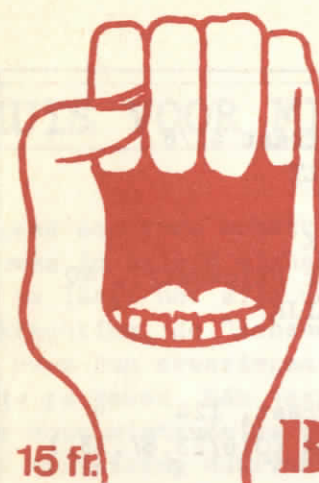
zaterdag 13

BRUSSEL, 2oh., Paleis van Schone Kunsten, Ravensteinstr., 23, "Promenade au Pays de la Vieillesse" org. Nationale dienst voor film-clubs.
 GENT, 9h3o-16h., ASLK, hoek Korte Meir 24, Zonnestr., actuele landen-informatie, Tanzania, Algerije, en Guatemala, org. Wereldwinkel.
 KORTRIJK, van 1oh. af, Min. Tacklaan, 37, open-deurdag, JAC, infostands, diamontage over de rechten van de minderjarigen, solidariteitsacties-salik broekenverkoop, strijdtoneel met de Barst, en muziek, eten en drinken, org. JAC, Kortrijk.
 SCHILDE, 14h.-17h., dienstencentrum, Schoolstr., 44, Info-namiddag voor minder-validen, Wat doen tegen de besparingsmaatregelen.

zondag 14

ANTWERPEN, bijeenkomst Antwerps Gezondheidskomitee, tussen 11h. en 12h. 3o, inl. 031/22.14.18.
 BRUSSEL, 2oh., Paleis voor Schone Kunsten, Ravenstein 23, film: "Promenade au pays de la Vieillesse" org. nat. dienst voor film-clubs.
 VILVOORDE, Galerie De Smet, Grote Markt, 15h., film: Geschiedenisboek, 1, 2, 3, 4, org. bevrijdingsfilms en Socrates filmclub.
 OOSTENDE, Ciné Corso, 2oh. 45, film Providence, van A. Resnais, org. filmclub 62.
 BRUSSEL, St. Denijs plaats, 19, Maison des Jeunes de Forest, vanaf 14h., eerste nationale bijeenkomst over de 'vrije radio's', org. ALO (Association pour la libération des Ondes.)

5 nummers geleden verscheen BPA voor het eerst volledig in off-set. Vanaf 1 januari werkt er een vrijgestelde kracht voor BPA. Dit zijn toch al tastbare resultaten van de beslissingen die in het najaar van 1978 werden genomen. Wij hopen in 1979 op de ingeslagen weg te kunnen verder gaan. Daarvoor hebben we echter jouw steun nodig. Jij moet BPA sterk maken. Maak daarom in jouw kennissenkring abonnementen (je hoeft echt niet te wachten tot het weer Kerstmis of Nieuwjaar is om iemand een abonnement op BPA cadeau te doen). Of je kan ook BPA een financieel duwtje geven. Daarvoor kan je storten op rekening nr. 068-0568490-97 (Op dit nr. kan je ook terecht om het abonnementsgeld te betalen)
 Je kan natuurlijk ook inhoudelijk aan BPA meewerken. Daarvoor kan je best contact opnemen met de dichtsbijzijnde plaatselijke kern (zie adressen op blz. 2) of met het redactieadres in Leuven: Vlamingenstraat 124, 3000 Leuven. Tel.: 016/23 87 33

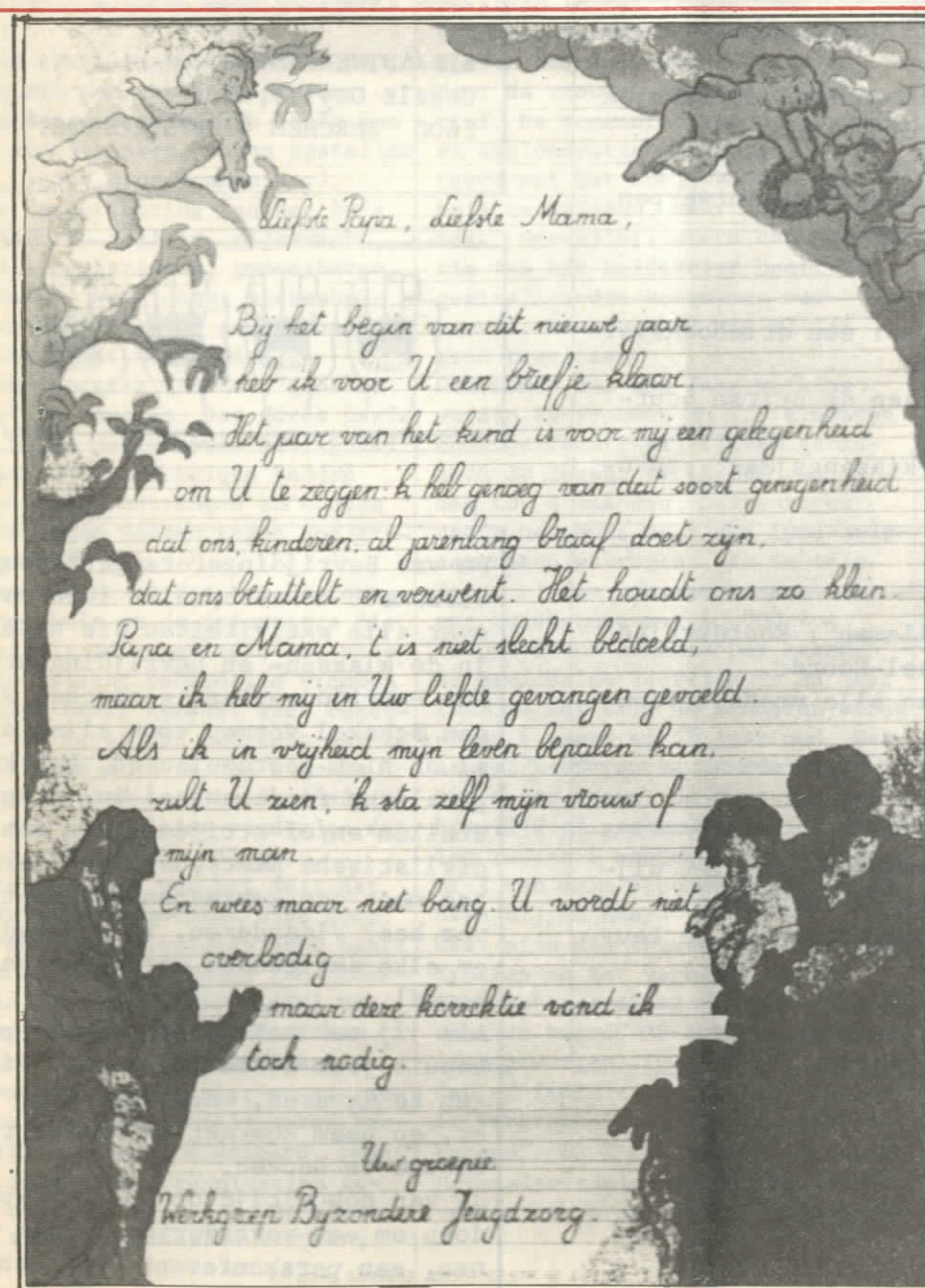
15 fr.

B.P.A. BULLETIN
 wekelijks nieuwsbulletin van het
BEVRIJDINGSPERSAGENTSCHAP

BPA/164

5/1/79

5° jrg.

HUIS VOOR
 MISHANDELDE
 VROUWEN !!

VIETNAM
 CAMBODJA
 CHINA

EEN
 DRIEHOEKS-
 VERHOUDING
 ZONDER LIEFDE.

HET
 CENTURY - COMPLEX
 TE ANTWERPEN !!

EINDREDAKTIE: VLAMINGENSTRAAT 124 3000 LEUVEN. tel: 016/23.87.33. br: 068-0568490-97.
 abonnement: 40nrs=500fr 20nrs=300fr ver. uitg.: J. Rohaert Vlamingenstraat 124 Leuven.

BINNENLAND	
3-4.	Huis voor Mishandelde Vrouwen: een jaar later.
5.	Het Century-Compleks en andere grote spekulatieve bouwprojecten te Antwerpen
6.	Oproep voor een nationale bijeenkomst van vrije radio's in België.
7.	Solidariteit met Noordierse gevangenen.
FLASH BINNENLAND	
8-9.	- Argentinië: honderd vrouwen betogen te Antwerpen. - Charleroi: dodelijk ongeval in fabriek te Thy-Monceau-Marcinelle. - Vredesmars op Brussel. - RBP-autokaravaan trekt door Antwerpen.
BUITENLAND	
9.	Vietnam-Cambodja-China: een driehoeksverhouding zonder liefde.
12.	Britse werkers verslaan de Britse bourgeoisie.
13.	Latijns-Amerika, verkiezingsjaar: een overzicht van 1978.
KOMMUNIKEES	
14.	- Oprichting van "Alleman": kontaktblad van wijkraad Mortsel-Noord. - Nieuwjaarsbrief aan alle vredelievende mensen.
NIEUWE UITGAVEN	
15.	- SOS-Neefsteeg: mensen moeten niet wijken om bouwpromotor te verrijken. - Nieuwe start van het Rood Koor te Leuven.
16.	AGENDA

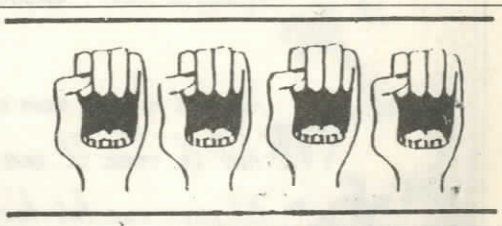
BPA/HASSELT
Rederijkerstraat 45/6
3500 HASSELT

BPA/KORTRIJK
Burgemeester Pijckestr., 40
8500 KORTRIJK

BPA/LEUVEN
Vlamingenstraat, 124
3000 LEUVEN (016/23.87.33.)

BPA/GENT
Minnemeers, 3
9000 GENT

BPA/ANTWERPEN
Cogels Osylei, 5
2600 BERCHEM (031/36.81.08.)

De vzw BevrijdingsPersAgentschap verzamelt en verspreidt informatie over alle activiteiten die kaderen in de klassen- en bevrijdingsstrijd. Het BevrijdingsPersAgentschap wil een schakel vormen voor allen die al of niet georganiseerd, het kapitalisme fundamenteel in vraag stellen en/of strijden voor een socialistische maatschappij. Hier toe moet een korrespondentennet over heel Vlaanderen, in elk bedrijf en elke aktiehaard worden uitgebouwd!

Als jij ook met ideeën rondloopt om vanuit jouw streek of straat bijdragen te leveren, wacht dan niet langer, en neem kontakt op met de redactie te Leuven.

Je kan ook altijd op ons beroep doen om een vergadering bij te wonen, een perskonferentie of een betoging. Bel dan even naar de dichtsbijzijnde kern.

HUIS VOOR MISHANDELDE VROUWEN : EEN JAAR LATER.

Volgens een ruwe schatting worden elk jaar zo'n 11 000 vrouwen in België mishandeld. Waarschijnlijk is dat cijfer te laag: het zijn de slachtoffers die, zoals bij verkrachting, de "schande" dragen en vaak liever zwijgen over hun ervaringen dan die aan de openbaarheid prijs te geven. Eén jaar geleden werd in Brussel een huis voor mishandelde vrouwen geopend; op 15 december naar aanleiding daarvan een perskonferentie gehouden. Hier een verslag.

De perskonferentie werd georganiseerd -om de absolute noodzaak aan te tonen van een alternatief voor mishandelde vrouwen. Zo heeft men o.m. statistieken kunnen opstellen (cfr. infra voor commentaar). Sinds de oprichting van het huis hebben o.m. politie, rijkswacht, sociale assistenten, geneesheren, advocaten, klinieken, ziekenhuizen en andere homes een beroep gedaan op het kollektief.

-om de noodzaak van het "geheime adres" te poneren. Dat adres heeft alle opgenomen vrouwen veiligheid kunnen bieden. Sommigen hadden bedreigingen ontvangen en konden zo beschermd worden tegen nog groter geweld.

-om aan te tonen dat het bestaan van het huis en de informatie die daaruit is voortgevloeid het voor sommige slecht behandelde vrouwen mogelijk heeft gemaakt zich rekenschap te geven van het feit dat ze niet alleen zijn in hun situatie, en hun uiteindelijk heeft doen inzien dat ze geslagen werden en dat ze dat niet langer wilden.

-om te getuigen van het feit dat de inrichtende machten niks doen. Gedurende het afgelopen jaar heeft het huis slechts kunnen functioneren en overleven door middel van giften. De gezinsliga heeft een vertrek-som van 115 000 frank geschonken. De ministeries van gezondheid en van sociale zaken hebben elke subsidie geweigerd, omdat voor dergelijke organisaties gewoon niks voorzien is - de geslagen, slecht behandelde vrouwen,

ze staan in het vergeetboek. Het huis is zopas verhuisd: het nieuwe huurhuis wordt betaald door de vrouwen van het kollektief. De gemeenten van de Brusselse agglomeratie werden gekontakteerd met het doel van hen een huis te krijgen, maar zonder resultaat. Gesensibiliseerd door de aktie van het kollektief heeft de gezinsliga die kontakten vernieuwd, maar er is nog altijd geen resultaat.

Gedurende dat ene jaar werking werden 89 vrouwen en 157 kinderen ondergebracht; zij bleven gemiddeld 30 dagen, variërend van 1 dag tot 6 maanden. Daarenboven heeft het huis meer dan 1000 hulpvragen gekregen via de telefoon. Al die vrouwen kwamen uit een huishouden met 10 000 tot 80 000 frank inkomen per maand. De gemiddelde leeftijd is 33 jaar (van 18 tot 62), de kinderen waren tussen 1 maand en 18 jaar oud. Het aantal kinderen varieerde van 0 tot 6 per vrouw. De duur van het huwelijk of gemeenschappelijk wonen lag tussen 2 maanden en 28 jaren. 81 % van deze vrouwen waren "moeders bij de haard".

Waar zijn die vrouwen naartoe getrokken na het verblijf in het toevluchtsoord? 42 % keerde terug naar de haard, 22 % is onafhankelijk geworden, 12 % is bij vrienden of familie gaan wonen, en 24 % is vertrokken met "bestemming onbekend". 80 % was afkomstig uit de Brusselse agglomeratie. Wat men er verder ook over denke, slechts 25%

van de vrouwen werd geslagen door een partner die gedronken had. Werk vinden in deze tijd van crisis is geen kleintje; voor deze vrouwen rest enkel: huizen of burelen poetsen, nachtwerk in homes of ziekenhuizen. Allemaal slecht betaald, onmogelijke salarissen voor een "gezinshoofd". Het is moeilijk vast werk te vinden: nochtans zouden die vrouwen recht moeten hebben op bestaanszekerheid en op een gezinstoelage.

In het licht van al deze feiten eist het kollektief van de overheid dat deze vrouwen als werkzoekenden prioriteit zouden krijgen, en in het licht van een heropname in de maatschappij dadelijk toegang zouden krijgen tot de kursussen voor beroepsvorming van de RVA.

Een slechtbehandelde vrouw die het huis verlaat botst op een groot probleem: geldgebrek. Dat financiële probleem vormt een belangrijk obstakel bij het nemen van de beslissing het gewelddadige milieu al dan niet te verlaten. De vrouw die, met of zonder kinderen, toevlucht zoekt in het huis, heeft eerst en vooral geld nodig om te kunnen overleven. Langs de andere kant moet zij -zo zij haar situatie wil regulariseren- flinke supplementen betalen. Het huis is bovendien slechts een tijdelijke oplossing: daarom moet zo vlug mogelijk een woning gevonden worden, wat o.m. betekent het betalen van een voorschot, rekeningen, enz... En wat de mogelijkheid om vlug een job te vinden betreft...

Het kollektief heeft nooit de sociale diensten en voorzieningen willen vervangen; dat zou trouwens, uit financieel standpunt, onmogelijk zijn. De vrouwen zonder inkomsten worden dan ook doorgestuurd naar het OCMW.

Sommige OCMW's maken nooit problemen. Na enkele leden van het kollektief te hebben ontmoet, gaven zij zich rekenschap van de noodzaak van hun hulp, en sindsdien hebben ze dan ook altijd

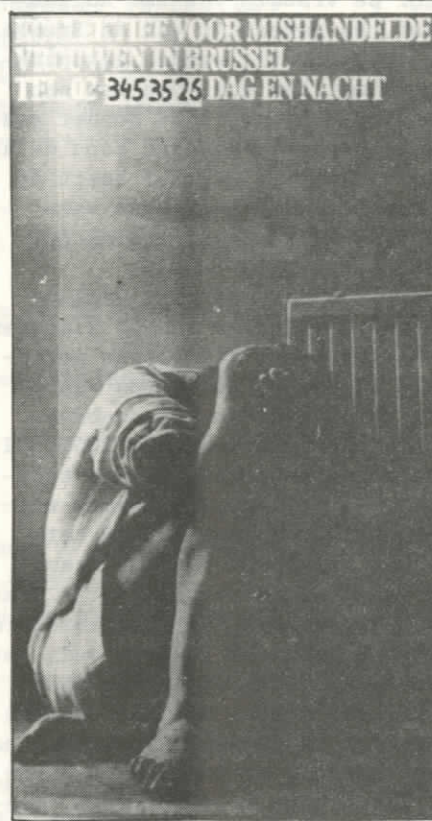
meegewerkt. Andere centra echter zonder de vrouwen naar het OCMW van de gemeente waar het tehuis zich bevindt. De wet zegt inderdaad dat niet de gemeente van het domicilie bijstand moet verlenen, maar wel de gemeente waar de betrokken persoon verblijft. Hier is het dat de moeilijkheden begonnen zijn. De houding van het OCMW in kwestie was beneden alle peil. De vrouwen werden voortdurend van het ene centrum naar het andere gestuurd. Het leek er echt op of het bestaansminimum hun geweigerd werd. Het staat vast dat een aantal vrouwen hun ongelukkig huwelijkseven terug hebben opgenomen omwille van financiële problemen. Nu het huis van gemeente is veranderd, is het grootste deel van die problemen eindelijk opgelost. De vrouwen kunnen nu effectief rekenen op medewerking van de gemeente.

Het grootste deel van de vrouwen ging naar de vrederechter, om een procedure voor dringende en voorlopige maatregelen in gang te zetten. Enkele opmerkingen nu n.a.v. die ervaringen:

- theoretisch moet die procedure op één week kunnen beëindigd zijn. In vele gevallen echter moet de vrouw 3 tot 4 weken wachten alvorens de zaak voor het tribunaal komt. De duur van de procedure zou niet meer dan één week mogen zijn, voor dringende gevallen nooit meer dan 3 of 4 dagen.
- elke eenvormigheid in de manier van procederen door de verschillende vrederechters m.b.t. het verkrijgen van alimentatiegeld ontbreekt. Sommige rechters gaan akkoord met één enkel verzoek. Anderen -de meerderheid- eisen een tweede verzoek, hetgeen de procedure niet goedkoper maakt. Om te weten hoeveel verzoeken er nu nodig zijn, zou men elke vrederechter apart moeten onderzoeken, dat is uiteindelijk nog het minst vervelend.
- het bedrag van het alimentatiegeld hangt uitsluitend af van de wil van de vrederechter. Barema's die dat bedrag vastleggen en rekening houden met de inkomsten

van de twee partijen en met het aantal kinderen, zijn hoogst noodzakelijk. De verschillen tussen sommige vrederechters zijn soms ongehoord.

- de geheimhouding van het adres van het huis stelt problemen t.o.v. het gerecht, en ook t.o.v. andere instanties. Dit is voorlopig opgelost door middel van contactadressen, maar die situatie is slechts een doekje voor het bloeden. Het is onmogelijk om, vanuit juridico-administratief standpunt gezien (alook voor de mutualiteit, de scholen, de politie), geen bekende verblijfplaats te hebben.

De vrouw is bovendien in overtreding met het strafrecht vanaf het moment dat haar verblijfplaats, het tehuis dus, niet in overeenstemming is met haar domicilie. Het strafrecht zou op dit punt moeten aangepast worden. Via een uiterst snelle procedure en een onmiddellijke uitspraak zou de vrouw de officiële toelating moe-

ten kunnen krijgen om zich gedurende een bepaalde tijd verstopt te houden. Een bewijs van die uitspraak zou door de mutualiteit aanvaard moeten worden, alsook door de scholen, de banken en de kas voor gezinstoelagen.

- het parket zou systematisch geweld t.o.v. vrouwen en kinderen moeten veroordelen, door zulks als een misdaad te beschouwen en door de verantwoordelijke man navenant te straffen.

Het kollektief is op moeilijkheden gebotst met politie en rijkswacht. Zo was er bv. de weigering nota te nemen van klachten, het terugsturen van vrouwen naar hun domicilie, (men zegt overigens te vaak dat de vrouw sommige rechten verliest door het domicilie te verlaten), de weigering die vrouwen te beschermen die "thuis" hun spullen gaan halen, het intimideren om zo het adres van het huis te weten te komen.

De vrouwen kunnen enkel telefonisch contact opnemen met het Brusselse kollektief op nr. 02/3453526. Verder is er ook een oproep van het Luikse kollektief. Ook daar is nu een huis opgericht, en alle steun is welkom op CCP 000-1152270. Telefonisch contact is mogelijk op nr. 041/410738. Nog enkele telefoonnummers van vrouwenhuizen in andere grote steden: Antwerpen 031/332372; Brugge 050/337096; LEUVEN 016/239076; Gent 091/238564 en Mechelen 015/205501.

HET CENTURY-COMPLEX EN ANDERE GROTE SPEKULATIEVE BOUWPROJEKTEN TE ANTWERPEN

'Ondanks de Antwerpse overcapaciteit aan kantoorruimte, de ongezonde winkelconcentraties, de toenemende binnenstadverstikking door koning-auto... ondanks de ernstige economische crisis, krijgt na Brussel ook Antwerpen binnenkort een groots prestigieus winkelcomplex, het 'Century-Center'. De onvoorstelbare materiaal- en energieverpilling gaat bij dit projekt zelfs zover dat twee prachtige recent ingerichte bioskoopzalen (Studio 1 - 2) volledig werden ontmanteld en om de hoek in hetzelfde complex 3 nieuwe zalen worden gebouwd.'

Tot zover een begeleidend schrijven bij een open brief die wij ontvingen van AGOS (Aktiegroep Oude Stad). Wij vonden de brief belangrijk genoeg om hem, mits kleine aanpassingen, integraal tot een artikel te verwerken.

Terwijl zowat elke lagere of hogere overheid de bevolking maant tot matigen, trekken institutionele beleggers en projektontwikkelaars hun verkwestend spoor van stadsvernieling onverstoord verder.

Voorafgegaan door talrijke immobiliënspekulaties in de nabijheid van voorziene prémetrolijnen (Antwerp Tower, Empire Center, President Building, Mercatorvestiging, APRA, Quellin-Center, Groenhof, Rubens Center, enz...) zal in maart e.k. ook nog een Super-Select-Century-Center-Complex haar deuren openen.

Dit Century-Center wordt gebouwd op de voormalige vestiging van het 'Grand Hôtel de Londres', het Century-Hotel en Hotel Excelsior, in opdracht van het Shell pensioenfondsen en vanzelfsprekend met de medewerking van architect E. Posson, louter toevallig de zoon van de Schepen van Openbare Werken J. Posson.

Het complex zou 8.000 m² bruto-kantooroppervlakte en 240 parkeerplaatsen tellen. Verder zou het complex een rechtstreekse verbinding krijgen met het prémetrostation Diamant. Kostprijs van dit alles: 1.600.000.000. Fr. Wie wordt daar beter van?

Geldbeleggers, bouwpromotoren en dito ondernemingen hebben uiteraard grote belangen bij een stad die er bestendig uitziet als één reusachtig bouwverf. De stad hoort nochtans niet toe aan belangengroepen die louter winstbejag nastreven. Het is dus de eerste plicht van de vergunningverlenende overheid om erover te waken dat

zulke belangen volstrekt ondergeschikt blijven aan het algemeen belang (in casu de bevolking van Antwerpen).

Welnu, in dit verband kan gerust gesteld worden dat de Antwerpse bevolking de voortdurende hinder van de elkaar opvolgende bouwverven hartsgrondig beu is. Dat de stadsbewoners in geen geval beter worden van zulke projecten, aangezien verkeersverwekkers van dgl. omvang en ongezond hoge bebouwingsdichtheid dagelijks duizende auto's méér naar de stikkende stad zuigen.

Dat de huidige winkeliers onvermijdelijk de dupe zullen zijn van de 10% uitbreiding van de kleinhandel-verkoopsoppervlakte die het Century-Center met zich meebrengt. En dat zelfs het bedrijfsleven niet gebaat is met het nieuwe complex, vermits Antwerpen al 124.000 m² leegstaande kantoorvloeren te huur heeft in kantoorkolossen waarvoor gewoonlijk bewoning werd weggedrukt.

Nochtans blijft de bevoegde overheid al deze aspecten negeren. De uitverkoop van de stad aan institutionele beleggers en gehaaid immobiliënspekulanten wordt in onverminderde hevigheid voortgezet. Erger nog, niet zelden genieten zij guile steun uit de krappe gemeenschapsmiddelen voor hun exclusieve maar overbodige schaal- en sfeerbedervende projecten. Zo beloofde het Staatssecretariaat voor Streekeconomie, niettegenstaande sluiting van het Century-hotel en de aanzienlijke overcapaciteit in de Antwerpse hotelsektor (gem. 80% van de bedden onbeslapen),

90 milj. Fr. toelage voor het bouwen van de Super-Luxe-Hyatt-Hoteltoren in het onbeschermd gedeelte van het domein Hertoghe (GVA 2/10). Een ernstige aanpak van de verbetering van de betaalbare oude woning voorraad blijft intussen achterwege bij gebrek aan geldmiddelen...

Ook de kapitaalcrachtige promotoren van het Century-Center-Complex kunnen blijkbaar op ongebruikelijke 'tegemoetkomingen' rekenen. In dit verband rijzen in elk geval een aantal vragen op:

Met welk recht immers krijgt het Century-Center een rechtstreekse verbinding met het prémetrostation Diamant?

Worden de kosten van deze dure verbinding doorheen een reeds uitgevoerde slibwand van het prémetrostation uitsluitend door de bouwheer van het Century-Center gedragen?

Werd aan het beheer van het Century-Center voor dit voorrecht een jaarlijkse vergoeding opgelegd? Bovendien schijnt er ook iets niet in orde te zijn omtrent de geldende parkeervoorschriften. De ministeriële omzendbrief nr. 59 van 17/6/'70 bepaalt immers dat bij nieuwbouw of bij ingrijpende verbouwing een, volgens bepaalde berekeningswijze, minimum aantal parkeerplaatsen moet voorzien worden. Voor het Century-Complex zou dit aantal op 1.170 komen, terwijl de bouwheer er maar 360 voorziet: een tekort van 810 dus. Hoe kon voor het Century-Center dan een bouwvergunning worden verleend zonder dat dit projekt aan de geldende parkeer eisen voldeed?

De Stad Antwerpen heft per ontbrekende parkeerplaats 80.000 Fr. belasting. Voor het Century-Complex zou dit dan neerkomen op 64.800.000. Werd deze belasting bij verlening van de bouwvergunning opgelegd en voldaan?

Op al deze vragen heeft de Antwerpse bevolking recht op onduidelzinnig antwoord, omdat tenslotte zij het is die moet matigen en de gemeenschapsgelden moet opbrengen.

AGOS: Aktiegroep Oude Stad
Ambtmanstraat 7
2000 Antwerpen.

OPROEP VOOR EEN NATIONALE BIJEENKOMST OVER VRIJE RADIO'S IN BELGIE.

Vrije radio's kan men omschrijven als een gemeenschappelijk radio-maken, die de traditionele luisteraar de mogelijkheid geeft om zelf uit te zenden.

Het is een intern communicatiemiddel (voor een gemeenschap), een uitdrukkingsvorm en een middel tot informatie en analyse.

Het doel van een vrije radio is een snelle en directe verspreiding van nieuws op korte afstand.

Naast de vele voorbeelden in Italië, Frankrijk en Duitsland bestaan er op dit ogenblik in ons land een vijftal 'vrije radio's': Radio eau noir, Radio eau noir 2, Radio Louvain-La-Neuve, Radio Tam Tam, Radio Andenne...

(BPA/LEUVEN 29 DECEMBER 1978)

De vrije radio is een sruktuur die groeit uit een gemeenschap. Haar aandacht gaat in de eerste plaats naar het 'dagelijks leven', eerder dan naar uitzonderlijke gebeurtenissen. Zij geeft aan een gemeenschap de mogelijkheid zich bewust te worden van de conflicten die haar blokkeren en biedt de mogelijkheid om zich op een individuele of kollektieve wijze uit te drukken.

Op 14 januari zal er te Brussel een eerste nationale bijeenkomst georganiseerd worden over vrije radio's. De inrichters, ALO (Association pour la Libération des Ondes) zullen hier een manifest voorstellen aan het publiek; manifest waaruit we enige uittreksels publiceren: 'het doel van de vereniging voor vrije radio's is het schrappen uit het Belgisch strafrecht van lokale vrije zenders, zonder commercieel oogpunt'.

SCHRAPPEN UIT HET STRAFRECHT

Dat wil zeggen dat wij niet vragen voor een beperkende, gereglementeerde en gecontroleerde legalisatie (een wet), maar wel het ter beschikking stellen van een vrije frekwentie voor allen die hiervan gebruik willen maken.

VRIJE RADIO'S.

Dit wil zeggen: radio's die niet onderworpen zijn aan de wet van het geld (kommerciële zenders, reclame), noch aan de wet van de politiek (partijen, vakbonden, staten...) maar die werkinstrumenten zijn, die aan een bepaald deel van de bevolking de mogelijkheid geven zich uit te drukken, te communiceren, zonder dat de boodschap gefiltreerd, gecensureerd, verdood of vervormd wordt, door zgn. professionelen.

LOKALE ZENDERS.

Omdat wij eens te meer weigeren dat "zij die veel geld hebben en goed georganiseerd zijn" zich het recht toeëigenen "informatie te geven" dwz. hun macht te doen gelden over het geheel van de bevolking. Wij ondersteunen de initiatieven die vrije radio's willen oprichten in een wijk, een stad, een streek, daar ze veel dichterbij de gebeurtenissen staan en voortkomen uit de bevolking zelf.

Wij zijn van mening dat het op dit ogenblik niet belangrijk is een machtsstrijd aan te gaan met de nationale (BRT-RTB) of commerciële radio's (RTL, Europe 1...) integendeel, alle sociale groepen die iets mede te delen hebben, die hun eisen willen bekend maken, moeten dit kunnen zonder toelating noch controle. Kort gezegd, elke gemeenschap heeft recht op een middel om beter te kunnen communiceren. De spontane bewegingen waaruit deze vrije radio's ontstaan, versterken onze mening hieromtrent: zij zijn een strijdmiddel, naast vele andere, tegen bv. bepaalde projecten van multinationals of van de staat, een communicatiemiddel voor mensen die zich aangevallen voelen door eenzelfde vijand.

RADIO ALS STRIJDMIDDEL.

De radio is voor ons geen eindpunt, maar een etappe, een middel te meer in het gehaal van actie-vormen ter bevrijding van de informatie en de communicatie. De beweging voor vrije radio's situeert zich in de stroom die sinds het einde van de jaren '60 het complexe radiowerk tussen zij die informatie maken en zij die ze consumeren, kapot wil breken.

"Informatie-Deformatie", was één van de slogans die men riep voor de RTB-gebouwen, enkele weken geleden. De vrije radio's wensen autonoom te zijn om te strijden tegen deze dagelijkse manipulatie via de nationale radio, en om hun eigen informatie over hun strijd door te geven.

Men kan opmerken dat dit ook de weg vrij maakt naar commerciële zenders, waarvoor onze ex-premier het destijds heeft opgenomen. Wij zijn van mening dat deze kritiek gebaseerd is op een verkeerde evaluatie van de werkelijkheid. Het monopolie van de BRT-RTB bestaat reeds niet meer: RTL, Europe 1... spuwen elke dag hun reclame. Daarnaast zijn wij voorstander van het wettelijk aan banden leggen van deze commerciële stations.

INITIATIEVEN.

Om onze doelstellingen te realiseren, zullen wij volgende stappen ondernemen:

- de oprichting van een coördinatiegroep voor vrije radio's. deze moet een betere samenwerking, een ontmoeting, een uitwisselen van ervaringen, een versterking van de technische capaciteiten, en een heruitzenden van bepaalde boodschappen of programma's via de andere zenders mogelijk maken.
- het lanceren van een petitie van mensen die het initiatief ondersteunen.
- het opstellen van een dossier dat een overzicht geeft van de beweging in België sinds het begin van 1978.
- het organiseren van een nationale dag van de vrije radio's' waarop alle radio's tegelijkertijd zouden uitzenden over het hele land.
- het oprichten van een technische commissie die advies en hulp kan geven aan alle initiatiefgroepen.
- het oprichten van een juridische commissie die tot taak heeft de wetteksten te bestuderen en de verdediging op te nemen in geval van repressie optreden vanwege de overheid.

Op 14 januari 1979, vanaf 14u., in het Maison des Jeunes de Forest', 19, Place Denis, 1190 Brussel, eerste nationale bijeenkomst over vrije radio's.

SOLIDARITEIT MET NOORDIERSE GEVANGENEN.

Op 23 december hebben een aantal leden van de werkgroep Ierland - enkel gekleed met een deken - zich opgesloten in tenten voor de ingang van het Britse kamp te Emblem(Ranst). Terzelfdertijd werd een identieke actie gevoerd aan de Britse ambassade in Den Haag.

Het Britse kamp in Emblem is voornamelijk een administratief centrum om het transport te regelen tussen Engeland en Duitsland. Het is een transitkamp voor vrachtwagens, voedsel, kleidij, wapens (o.a. tanks die in Oostende verscheept worden). In dit "militaire dorp" werken zo'n tweehonderd Engelse militairen en ook Belgische burgers. Minimum drie weken per jaar wordt er ook training gegeven aan Engelse soldaten, een training die deel uitmaakt van hun opleiding alvorens naar Ierland te gaan. Het kamp staat in België bij NATO-verdrag.

Zat U reeds dagen, weken en maanden alleen -in een betonnen kamer- opgesloten, met enkel een deken om U tegen de kou te beschermen? In het Noorden van Ierland zitten op het ogenblik meer dan 300 mensen in zo'n omstandigheden. Zij hebben zich één voor één verzet tegen de Britse aanwezigheid in het Noorden van Ierland, d.w.z. tegen het groeiende imperialisme van de Britse staat en van de westerse multinationals die in haar zog volgen.

Groot-Brittannië houdt meer dan 2000 mensen vast om die politieke reden. Maar sinds twee jaar is de status van politieke gevangene afgeschaft in het Noorden van Ierland. (Desondanks blijft een "politieke toestand" bestaan: uitzonderingswetten, rechtbanken zonder jury, repressie van het leger en van de politiek). En daarom weigeren meer dan 300 gevangenen hun "kriminele" (gewone) gevangenskledij te dragen; als protest dragen ze enkel een deken. Zij willen wel degelijk als politieke gevangenen behandeld worden. Als straf worden ze dan in eenzaamheid opgesloten, in de beruchte H-Blockcellen. De eis voor politiek

ke status wordt nochtans door allerlei Ierse én Engelse partijen, vakbonden en bewegingen gesteund. Ook de loyalistische protestantse gevangenen zijn hieromtrent solidair.

KRIMINELE OMSTANDIGHEDEN IN DE GEVANGENISSEN.

"Niemand zal aan folteringen noch aan wreedaardige, onmenselijke of vernederende straffen onderworpen worden." (Artikel 5 uit de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens). Een recent Amnesty International rapport (juni '78) laat vermoeden dat meer dan drievierde van de gevangenen (in '76-'77) veroordeeld werden op beschuldigingen die afgedwongen werden na foltering. Familieleden krijgen per week één half uurtje voor bezoek, en als je dan naar een of andere gevangenis in Schotland of Engeland moet... Daarbij worden ze nog bedacht met tal van huiszoekingen en intimidaties.

De Werkgroep Ierland

vraagt dan ook:

- het terug invoeren van de politieke status;
 - de repatriëring van alle Ierse gevangenen die buiten Ierland vastzitten;
 - stopzetting van alle martelpraktijken.
- De belangrijkste voorwaarde hiervoor is de terugtrekking van alle Britse troepen uit Ierland, zonder machtsoverdracht aan de Noordierse politie (die nu al militair getraind wordt). Dan pas krijgt het Ierse volk een kans om zelf over zijn kulturele, economische, sociale en politieke toestand te beslissen. Voor meer informatie: Jan Hertogs, Schotensteenweg 118, 2100 Durne, tel.031/242915.

ARGENTINIE : HONDERD VROUWEN BETOGEN TE ANTWERPEN.

(BPA/ANTWERPEN 23 DECEMBER 1978)

Iedere donderdag betogen op het plein voor het Presidentieel Paleis in Buenos Aires van Argentinië, enkele tientallen vrouwen in zwarte rokken in stilte.

"De gekke vrouwen van de Plaza de Mayo" is men ze gaan noemen. Ze demonstreren er nu al maandenlang om uitleg te vragen over hun mannen en familieleden die sedert maanden 'vermist' zijn. Ze zullen blijven doorgaan met hun actie, tot ze antwoord krijgen van hun regering.

Uit solidariteit met hen, en om het Sinjorenvolk van deze problematiek op de hoogte te stellen, gingen op 23 december - terwijl de stad volliep met volk dat koopjes deed voor de eindejaarsfeesten - een honderdtal (in het zwart geklede) vrouwen door de hoofdstraat van het Antwerps Centrum.

Ze hielden een betoging op het voetpad (Meir op en Meir af) waar bij ze de eisen meedroegen die de Argentijnse vrouwen nu al enkele maanden stellen; ondermeer publicatie van lijsten van vermisten die opheldering moeten geven wanneer en waar dit gebeurde; menselijke omstandigheden in de gevang-

genissen; het recht op een politiek en eerlijk proces; toelating om in ballingschap te gaan. In een bijgaand pamflet, waarvan er honderden aan de kadootjes kopende Antwerpenaars worden uitgedeeld, legden ze het verschijnsel van de 'vermisten' of 'desaparecidos' uit; de Argentijnse overheid doet alsof ze niet weet dat deze mensen verdwenen zijn (hoewel in de meeste gevallen verschillende getuigen aanwezig waren toen de zogezegd 'verdwenenen' door de politie of het leger werden gearresteerd). Daarbij laat de regering de familieleden van de vermisten in totale onzekerheid, wat voor deze

laatststen een begrijpelijk verschrikkelijk gevoel is. In Argentinië zouden er thans 25.000 tot 30.000 vermisten zijn. De betogers op de Argentijnse Plaza de Mayo worden 'gekken' genoemd omdat het inderdaad levensgevaarlijk is in dit land uitleg te vragen over vermisten. Zo werden ettelijke mensen op hun beurt opgepakt door hun vragen om uitleg.

Maar deze methode wordt niet alleen in Argentinië toegepast. In Chili is ze sedert 1975 in zwang, men schat het aantal vermisten op 2.000 daar.

Zelfs Meseico, het zgn. Latijns Amerikaans opvangcentrum van politieke gevangenen, zit de laatste maanden verveeld met de oprichting van een 'Komitee ter verdediging van de Politieke Gevangenen'. Er wordt door dit komitee uitleg gevraagd over 350 personen die als vermist worden opgegeven, en die vermoedelijk wegens hun politieke activiteiten binnen de linkerzijde werden opgepakt.

In een korte toespraak na de betoging te Antwerpen zegde een Chileense vrouw (wiens man vermist is) dat de internationale druk op de diverse regeringen van onschatbaar belang is voor de opheldering over het lugubere lot van de 'vermisten'.

CHARLEROI : DODELIJK ONGEVAL IN FABRIEK TE THY-MONCEAU-MARCINELLE.

Op 9 december is één arbeider gedood, een andere zwaargewond en nog een paar anderen gehospitaliseerd voor observatie. Om nog duistere redenen is het brandveiligingssysteem in gang geschoten, waardoor giftig gas vrijkwam.

Voor de patroons is of zal de oorzaak zeker de nalatigheid van de arbeider zijn. De arbeiders zoeken de schuld bij de polyvalentie van de functies. Die "polyvalentie" is een praktijk die ervoor moet zorgen dat in een fabriek elke arbeider op elk moment naar een andere plaats én functie kan worden overgeplaatst, om een eventueel "lek" te dichten, de produktiviteit op te drijven en zo tot acht effectieve werkuren te komen.

Die praktijk wordt aanbevolen in de akkoorden van januari 1978 tussen staalpatroons en vakbonden. In die akkoorden wordt vervroegd pensioen toegekend, onmiddellijke invoering van de 39-uren week ge-

eist, de 38-uren week voor volgend jaar vooropgesteld... Maar de medaille heeft een keerzijde. Patroons en syndikaten hebben zich ertoe verbonden te strijden voor een opdrijven van de produktie. Zo begon de strijd tegen het te laat komen, het absentisme en de kleine werkonderbrekingen. Nu bewijzen de statistieken dat werkongevallen het meest voorkomen in fabrieken met autoritaire directievormen, en bij arbeiders die het minst aan geregeld werk gewend zijn (jongeren bv.) - dat laatste komt uitdierend meer voor bij "polyvalente" functies. Als voor de patroons polyvalentie rijmt op geld, betekent dat voor de arbeiders echter een dollemansbestaan, verwondingen, de dood...

Er gebeuren in België gemiddeld 365 dodelijke "werkongevallen" per jaar. Elke dag één dode!!!

VREDESMARS OP BRUSSEL (BPA/A'PEN 23-24 DEC.78)

Kerstmis. Zoals elk jaar de gelegenheid voor politici om vredesboodschappen de wereld in te gooien. We weten allen hoeveel belang we daaraan kunnen hechten. Daarom organiseerden jongeren, vooral DKLJ en Rode Jeugd, een vredesmars van Antwerpen naar Brussel en wilden daardoor konkreet de "vredige" situatie in de wereld in de kijker te brengen. De bedoelingen van deze vredesmars kunnen we samenbrengen in drie punten. Vooreerst is men verontwaardigd over de spektakulaire stijging van de bewapeningsuitgaven van de twee grootmachten, respectievelijk SU en VS. daarom moeten beiden gedwongen worden te ontwapenen en moet gereageerd worden tegen massa-vernietigingswapens zoals SS-20 en de neutronenbom, wapens die de kans op nieuwe oorlogen reëler maken. Ook neemt de internationale wapenhandel toe, vooral onder impuls

RBP-AUTOKARAVAAN TREKT DOOR ANTWERPEN.

(BPA/ANTWERPEN 23 DECEMBER 1978)

De mannen van RBP geven de strijd niet op. Zaterdag 23 december trok een autokaravaan van bij de tweehonderd auto's door Antwerpen stad om weer ruchtbaarheid te geven over deze door de multinational OXY afgeschreven petroleumraffinaderij. De solidariteit was totaal. De verschillende petroleumbedrijven waren in de karavaan vertegenwoordigd evenals arbeiders uit andere sectoren zoals de haven en de scheepsbouw. Op de Italiëlei werd het een kleine verkeerschaos door de drukte vóór de Kerstdagen. Op de Grote Markt hield de stoet halt. Het plein stond eivol met wagens van de karavaan. De sekretaris van het ABVV, Marcel Schoeters, sprak er de toehoorders toe en wees op het belang van acties als deze om de publieke opinie wakker te schudden en de regering tot handelen te dwingen. Het is duidelijk dat de deelnemers aan deze karavaan niet van plan zijn de zaak te laten aanmodderen en andere acties houdt men in petto

Ondertussen gaat de bezetting van RBP verder. Het Kerstfeest werd in de refters van de fabriek gevierd met een heerlijke dis voor zowat 65 bezettende arbeiders en familie. Een hart onder de riem is de solidariteit die ze van vele kanten ontvangen. Niet alleen krijgen ze bezoeken, maar ook geldelijke steun. Dat is nodig, want de bezetting kost geld.

Tienduizenden franken werden voor deze arbeiders bijeengebracht en overgemaakt door de werkmakkers van SIBP, van het Luikse Feluy, van de opbrengst (60.000.-) van het door het Vrouwenkomitee georganiseerd bal, van Distrigaz en vele andere onder meer de KP en Amada.

Door bezetting en druk moet de overheid tot inzicht gebracht worden: met arbeiders omspringen als met nummers is geen fatsoenlijke manier van handelen.

VIETNAM - CAMBODJA - CHINA : EEN DRIEHOEKSVERHOUDING ZONDER LIEFDE.

In BPA 157 hebben we het reeds gehad over de toestand in Vietnam en Cambodja, de twee landen die zich zo moeizaam bevrijd hebben van het Amerikaans imperialisme, en die er thans niet in slagen om ook maar vreedzaam te co-existeren. Van twee lezers kregen we stevig gedokumenteerd, maar uiteenlopende reacties, wat geen wonder kan heten gezien de tegenstrijdige berichtgeving over deze problematiek. Beiden hebben we om een volledig artikel verzocht, welke we hieronder in mekaar passen om de contrasten wat scherper te kunnen stellen. We scheidden ze door een verschillend lettertype.

HUN BRONNEN

De eerste versie is, mits de nodige bronnenkritiek, gebaseerd op de dag en weekbladers van de laatste twaalf jaar (Le Monde, Financial Times, Herald Tribune, The Guardian, NRC-Handelsblad etc) Daar vooral de produktieverhoudingen het maatschappelijk spel bepalen werd ook informatie ge-

zoekt in hoog gespecialiseerde patronale bladen als de "China Business Review", de "China Trade Report" en de "Far East Economic Review". Aangezien de winsten afhangen van de produktie verhoudingen zijn dergelijke bladen doorgaans nogal goed op de hoogte van de sociaal-politieke situatie.

Uit de referenties van de tweede versie onthouden we naast Le Monde, een Hong-Kong tijdschrift "GUANG-JIAO JING", en de boeken "Brève Histoire du parti des Travailleurs de Vietnam"; "Le CIA contre le Cambodge" van Sihanouk en "Phnom Penh libérée" van twee Franse ontwikkelingswerkers die het allemaal meemaakten, en waarvan naar verluidt de uitgever onder zware druk zou staan om de verspreiding stop te zetten...

CAMBODJA : EEN GENOCIDE ?

Dat er uit Cambodja duizenden mensen gevlucht zijn is een onloochenbaar feit. Evenmin kunnen hun verhalen allemaal gelogen zijn. Achteraf werd trouwens veel toegegeven door de Cambodjaanse leiders zelf. Het verdrijven van de ganse miljoenenbevolking, inclusief bejaarden, gehandicapten en

zieken uit Phnom Penh evenals de massale gedwongen tewerkstelling in dikwijls barre omstandigheden zijn helaas waar. Over het dodenaantal dat dit heeft gekost kan men redetwisten. In dat verband zou men de cijfers van joernalist Lacouture, met name 2 miljoen doden als betrouwbaarder kunnen zien dan de 80 000 van de Franse KP. Deze laatste cijfers dateren immers van de periode toen de S.U. nog hingelde naar de steun van Cambodja en zullen eerder ondergewaardeerd zijn. Ook de getuigenissen van de Zweedse ambassadeur of van prof. Rigaux, die onder leiding van een gids het land bezochten kunnen moeilijk opwegen tegen de honderden onafhankelijke getuigenissen van vluchtelingen.

Met betrekking tot de geruchten over massamoorden in Cambodja heeft de Franse KP het over 80 000 slachtoffers en Lacouture van Le Monde het over 2 miljoen doden. Nogal uiteenlopend. Daar de KPF pro-S.V. is zal deze wel eerder olie op het vuur gooien en dus overdrijven. Dergelijke soort "naauwkeurige" bronnen kunnen slechts ernstige twijfels doen oprijzen. De andere bron, Wilfried Burchett, terecht door BPA 157 als verdediger van de Vietnamese bevrijdingsoorlog betiteld, heeft ook zijn twijfels over het regime in Cambodja. Hij zette echter nooit een voet in het bevrijde Cambodja, maar heeft zijn verklaringen van 2 miljoen doden gesteund op "getuigenissen" van vluchtelingen in Vietnam.

Hoe betrouwbaar zijn al deze bronnen?

Met betrekking tot de ontruiming van Phnom Penh is het boek "Phnom Penh libérée" sterk aan te bevelen.

WIE IS DE AGRESSOR ?

Vietnam telt ongeveer 50 miljoen inwoners en heeft een leger van zowat 1 300 000 modern bewapende soldaten: nl. wapens in enorme hoeveelheden achtergelaten door de Amerikanen en wapens onlangs via een massale luchtbrug van de Sovjet - Unie ontvangen, waaronder de beruchte Mig-23. Dit laatste werd nooit tegengesproken door de Vietnamese autoriteiten.

Men kan zich de vraag stellen waarom het Kremlin plots zo bereidwillig is tegenover Vietnam, terwijl het dit vliegtuig zelfs nooit leverde aan sommige landen van het Warschau - pakt. Bovendien: waarom leverde Moskou deze Migs niet aan Vietnam gedurende de oorlog tegen de USA-imperialisten? Dit had zeker de bombardementen op het Noorden fel bemoeilijkt.

Cambodja telde ongeveer 8 miljoen inwoners. De sterkte van het Cambodjaanse leger zal wel geen één miljoen 300 000 man bedragen. Als we het konflikt tussen Vietnam en Cambodja willen beoordelen, moeten we met deze gegevens rekening houden.

In verband met het konflikt Vietnam - Cambodja loont het de moeite even terug te kijken in de geschiedenis. Voor het konflikt met Vietnam kwamen er ook regelmatig geruchten over Cambodjaanse infiltraties aan de Thaise grens. Infiltraties die plots ophielden toen enkele Cambodjaanse leiders Thailand bezochten. En waarna de spanning aan de Vietnamese grens begon te stijgen. Het is Cambodja dat steeds spreekt van de "onrechtvaardige grenzen opgedrongen door o.a. de Fransen" en het is daarom dat de grensgevechten, zowel aan Vietnamese als Thaise grens zijn begonnen. Militair realisme heeft hen echter doen inzien dat een 2 fronten oorlog erg gevaarlijk is. Cambodja heeft immers ongeveer 50 000 soldaten, Vietnam een 250.000.

RUSSISCHE STEUN

Met betrekking tot de militaire hulp en aanwezigheid van Russen in Vietnam kan men allereerst het lidmaatschap van Vietnam in de Comecon vaststellen. Op zichzelf reeds een duidelijk teken van de versmelting van de belangen tussen Vietnam en de Sovjet-Unie. Maar er is méér: Rusland en Vietnam hebben een "verdrag voor vriendschap en samenwerking" getekend, waarvan het artikel 6 als volgt luidt: "De twee betrokken partijen zullen mekaar raadplegen over alle belangrijke internationale problemen die betrekking hebben op de belangen van de twee landen. In elk geval dat één der twee partijen zou worden aangevalen of bedreigd, zullen de twee betrokken partijen mekaar onmiddellijk raadplegen om deze bedreiging

uit te schakelen en zullen de nodige en efficiënte maatregelen nemen met het oog op het veilig stellen van de vrede en de veiligheid van de twee landen."

Wie dergelijke taal niet begrijpt, heeft maar te vergelijken met de situatie in Oost-Europa (vb.: Tsjecho-Slowakije) of de pogingen van de SU op de laatste konferentie van het Warschau-pakt op 22 en 23 november om buitenlandse troepen te mogen inzetten in andere lidstaten zonder hun goedkeuring !!!

Geruchten als zouden sommige ex-amerikaanse militairen basissen door de SU zijn overgenomen, zijn overigens nooit ontkend door de Vietnamese autoriteiten, en hoe langer hoe meer bevestigd door westerse journalisten.

Wat betreft de militaire steun van China aan Cambodja, is er geen sprake van massale hulp: geen luchtbrug, noch grootscheepse scheepsladingen werden tot nu toe gemeld door westerse waarnemers, en geef toe: zoiets zou niet aan hun ogen ontsnappen met de huidige radar-technieken. Daarenboven is de omweg rond Vietnam om Cambodja te bereiken verre van de kortste! Als we de Chinese gewoontes nagaan dan kunnen we (behalve met Vietnam) geen enkel voorbeeld geven van massale wapenleveringen aan een ander land, zoals we dat wel gewoon zijn van de USA en de SU (vb. Ethiopië).

EEN GEDWONGEN HUWELIJK ?

De Vietnamese republiek is in tegenstelling tot Cambodja een redelijk geïndustrialiseerd land, vooral het Zuiden, en besteedt dan ook meer aandacht aan het terug op peil brengen en verder ontwikkelen van zijn industriële produktie. De taak van elk kapitalistisch regime. De twee landen die Vietnam het best kunnen helpen, Frankrijk en de USA, wensen dat niet te doen. De USA heeft zelfs een handelsembargo tegen Vietnam uitgevaardigd. Wegens deze Amerikaanse houding zoeken ook West-Duitsland en Japan geen verbintenissen met Vietnam. De twee resterende mogelijkheden voor Vietnam zijn dan nog de USSR en China. Nu dankzij de verhalen van onder meer Teng Hsiao-Ping blijkt hoe slecht de Chinese economie funktioneert kan men de mogelijke rol als Vietnams partner wel vergeten, zeker nu het niet

samen met Rusland in de boot wenst te zitten. Rusland blijft dus over als, voorlopig, enige partner voor de Vietnamese economische ontwikkeling. Het Westen zou wel een betere compagnon zijn maar gezien Amerika's houding is deze mogelijkheid, voorlopig, uitgesloten. Het is vooral dit feit, een Russische bondgenoot aan zijn Zuidgrens, dat de leiders in Peking boos maakt.

DE GROTE BREUK

Alhoewel in het openbaar de relaties tussen Vietnam en China goed zijn geweest, zijn er steeds grote wrijvingen geweest tussen deze buurstaten. Reeds voor het openbaar maken door beide partners van de breuk waren er in alle kranten reeds berichten verschenen over wrijvingen en druk op Vietnam vanwege China. Het is typerend voor bolsjewistische regimes om in het geheim erg veel ruzie te maken, naar buitenuit een echte vriendschap te tonen, en eens de breuk er is met elkaar figuurlijk, en ook letterlijk, op de vuist te gaan. Een typisch voorbeeld hiervoor is de verhouding China-Rusland. Zo ook met China-Vietnam. Reeds in 1966 is er sprake van ruzie tussen beiden. Ik geef hier dan een overzicht van de krantenartikels die deze ruzies behandelden of gegevens hierover brachten.

- Peking kritizeert Hanoi's houding. Albanie doet dapper mee.
- China eist Spratley-eilanden op
- Chinese guerilla's opereren in Joennan. Konvooien voor Hanoi gesaboteerd. (6/69)
- Rode Wachten vatten post aan de Russische grens. Hanoi wordt het kind van de rekening. (3/69)
- Peking stuurde geen delegatie naar het kongres van de Vietnamese arbeiderspartij. (2/76)
- Peking heeft Hanoi voorgehouden dat een toenadering tot Moskou zal worden beschouwd als een verraad. (1/66)
- De leiders van Hanoi lanceren een boodschap voor eenheid in het socialistische kamp. (6/73)
- Hanoi en Peking geraken helemaal niet akkoord over de controle van de Zuid-Chinese zee.
- Na het oplossen van vele moeilijkheden. Peking geeft volle ledige voorrang aan de doorzending per spoor van de Sovjethulp aan Vietnam. (5/66)
- Peking boos over Parijse be-

sprekingen? Treinverkeer tussen China en Noord-Vietnam stopgezet. (7/68)
- Waarom Mao niet interveneerde in Vietnam (10/72)

Toen de tweede Indochinese oorlog aan de gang was, en het Amerikaans imperialisme zoals nooit voorheen Vietnam platbrandde zocht China toenadering tot datzelfde bloeddorstig imperialisme. Een duidelijke verwisseling van bondgenootschap en een kaakslag in het gezicht van de Vietnamese leiders. In een editoriaal van 30/12/65 eiste het Chinese volksdagblad dat de Vietnamese arbeiderspartij haar kontakten met de USSR zou verbreken. Een toen onmogelijke eis en een van de vele blijken van inmenging van China in de Vietnamese aangelegenheden.

OLIE EN GRENZEN

Ook de territoriale eisen van Peking hebben de Vietnamezen voor de borst gestoten. Zo eisen ze onder andere de Spratley-eilanden op die voor de kust van Vietnam liggen en op meer dan 1000 km van China's meest zuidelijke punt, het eiland Hainan, liggen. Er zou in die buurt olie te vinden zijn en deze eilandengroep heeft ook het voordeel dat zij de toegang tot de Zuidchinese zee controleert. Langs deze toegang lop en groten-deels de zeehandelswegen van Taiwan, Hong Kong, Vietnam, Japan, China, Singapore, etc. Wie deze eilanden controleert, bezit dus ook de controle over deze handelswegen.

De agressieve ambitie van Vietnam om Cambodja in een door haar geleide Indo-Chinese federatie in te lijven is niet nieuw. Dit expansionistisch streven is bevestigd door het volgende: de eilanden Kisha en Nansha werden voor de jaren 60 door de SU steeds als Chinees grondgebied erkend, maar nu beweert Moskou dat ze aan Vietnam toebehooren. Deze eilanden stonden onder Chinese souvereiniteit, lang voor Vietnam onafhankelijk was. De Vietnamese kaarten van de jaren 50 bevestigen trouwens dit feit. Maar sinds het bekend werd dat er in de territoriale wateren van deze eilandengroep rijke petroleumvelden zijn, hebben de Vietnamese leiders plots een kaart bovengehaald die uit het Franse koloniale tijdperk dateert, om het tegendeel te bewijzen. ("Guangjiao Jing")

Op te merken valt echter dat ook de Cambodjaanse regering de koloniale grenzen erkent en dat de nieuwe kaarten, door Phnom Penh uitgegeven in augustus '76 zich strikt houden aan deze grenzen door toenmalig Frankrijk opgelegd (Amada 15 - 11 - '78)

DIPLOMATIE OF LEUGEN ?

Dat de Noord Vietnamezen tot voor kort onenigheden met China hebben verborgen is juist. De ontkenning van ruzies door de Vietnamezen in die tijd waren niets anders dan een vorm van diplomatie. Een kwestie van tegenover de vijand sterk te staan, en ook om een van haar steunverleners niet te verliezen. Het is zeker dat er een tijd sabotage is geweest van de Russische treinzendingen naar Vietnam. Le Monde van 4/5/66 maakt er trouwens melding van en meldt daarbij dat er een overeenkomst tussen de USSR en China hierover is bereikt. Ook de regionale radio van de aan Vietnam grenzende provincie Joennan maakte er op 4 mei melding van.

Uit al die gegevens blijkt dat China, zowel als trouwens Rusland steeds druk uitoefenden om hun visie te doen aanvaarden. Slechts hun belangen in konflikt met de buitenwereld bepaalden hun houding ten aanzien van Vietnam.

Uit de feiten die de geloofwaardigheid van Vietnam in twijfel brengen is er het verhaal als zou China tijdens de oorlog tegen de USA de wapentoevoer vanuit de Sovjet Unie naar Vietnam hebben bemoeilijkt en vertraagd. Hierover zijn twee officiële verklaringen van Vietnamese leiders bekend uit die periode. 19 juli '66: "Deze aantijging is een puur verzinsel met het gemene opzet tweedracht te zaaien. De regering van de Demokratische Republiek Vietnam bevestigde reeds herhaaldelijk dat alle hulp uit de SU en andere broederlanden uit Oost-Europa vlot en volgens plan via China betrokken wordt." En 12 februari '67: "De regering van de D.R. Vietnam heeft reeds meer dan eens herhaald dat China zijn beste hulp inzet om hulp uit de SU en andere socialistische landen volgens plan naar Vietnam te transporteren." Dit is duidelijk. Vandaag wordt net het tegenovergestelde beweert door dezelfde personen. Wie liegt er? China of Vietnam??

DE VLUCHTELINGEN

Uit de berichtgeving van de jongste dagen blijkt dat het merendeel van de vluchtelingen uit Vietnam bestaat uit zogenaamde overzeese Chinezen. Deze overzeese Chinezen (zowat 15 miljoen) waarvan 1,2 miljoen in Vietnam en 450 000 in Cambodja zijn economisch en sociologisch goed te vergelijken met de joden in de "diaspora". Ze hebben zich zelden of nooit geassimileerd met de plaatselijke bevolking en worden gewantwoord en soms gediscrimineerd. De meesten onder hen behoren tot de middenklasse van handelaars en intellectuelen. Toen de Vietnamese regering bepaalde maatregelen nam tegen de zwarte markt werden vooral de handelaars getroffen, voornamelijk Chinezen. Betogingen met foto's van Mao op kop grepen plaats. Hieruit blijkt duidelijk hoe ideologisch gebonden de overzeese Chinezen zijn aan hun moederland, temeer daar Mao destijds dezelfde maatregelen trof als nu de Vietnamese regering.

Volgens het augustusnummer van China Trade Report hoopt de Chinese regering de geldzendingen van overzeese Chinezen naar hun familie in het moederland te verhogen tot 30 miljard frank. Het is gezien de ideologische en financiële binding geen wonder dat de staten in Zuidoost-Azie gevoelig zijn voor deze problematiek en zelfs wantrouwig staan tegenover Peking. Deze steunt althans verbaal Chinese rebellenbewegingen in Thailand, Birma en Maleisië.

Deze vrees onder andere verklaart de houding van landen als Vietnam. Deze probeert zoveel als mogelijk de "Hoa's" te assimileren met de plaatselijke bevolking.

De vlucht van die 160 000 Chinezen bezorgt Hanoi echter heel wat kopbrekens, daar dit wel eens ernstige schade aan de economische heropleving zou kunnen bezorgen. Zij wil in feite dan ook zoveel mogelijk Hoa's binnen houden. Voor China's zuidelijke provincies betekenen deze vluchtelingen echter ook een overlast, en een mogelijke economische ontwrichting. Daarom ook dat de Volksrepubliek veel van deze Hoa's doorzendt naar Hong Kong. Men verwacht er voor dit jaar een 115.000 legale en illegale vluchtelingen uit China, bijna een verdubbeling in vergelijking met vorig jaar.

OORLOGSVORBEREIDINGEN

Aan de grens van Vietnam en China begint de spanning duidelijk toe te nemen. Verdedigingswerken werden reeds uitgevoerd en de troepensterkte is opgevoerd, zo heeft Vietnam er 50.000 man heen gebracht (op een totaal van 250.000 soldaten) en hebben de Chinezen er 150.000 soldaten gelegerd. Verder werd een gedeelte van de in Whampoa (tegen Kanton) gelegerde Zuid-Chinese zeemacht, overgebracht naar o.a. de Westelijke kust van Hainan. Chinese migs houden regelmatig oefenvluchten langs de kust van Vietnam's belangrijkste haven. (NRC-Handelsblad en de International Herald Tribune)

CHINEES SOCIALISME ?

De stopzetting van de hulp van China aan Vietnam (alsook die aan Albanië) heeft hetzelfde karakter als de stopzetting van de ontwikkelingshulp van de USSR aan China in '61. Ook de Chinese volksrepubliek nam alle plannen mee van de projecten die ze aan het afwerken waren. Doodgewoon omdat Vietnam de contacten met Rusland niet wou verbreken en er verder contact mee zocht. De Hoa's zijn in heel deze zaak

niets anders dan de stok om de "Vietnamese hond" mee te slaan. Indien de leiders in Peking toch zo inzitten met het lot van de overzeese Chinezen, waarom hebben ze dan geen woord van protest laten gelden over het lot van de Chinezen in Cambodja. Indien ze dan toch zo sociaal is, waarom laat ze dan in haar bedrijven loonsverschillen toe gaande van 18 yuan (360 fr.) tot 500 yuan (10.000 fr.) per maand. (China Business review en het boek van Christopher Hove "Wage patterns and wage policy in Modern China"). Hetzelfde over haar houding tegenover Hong Kong. Omdat de handel met deze Britse kolonie haar meer dan 10 miljard (1977) opbrengt laat ze er de meest mensonterende dingen gebeuren. Meer nog ze helpt zelfs mee de miserie organiseren (drugverslaving, extreme uitbuiting in de bedrijven met o.a. algemene kinderarbeid). Via banken als de Po Sang bank, Nanyang Commercial bank en firma's zoals China Resources Inc. is zij actief op alle terreinen van het financieel en industrieel leven van de kolonie. De "kommunistische" pers, vakbonden, industriëlen en banken zorgen er wel voor dat alles bij het oude blijft. (F.E.E.R., Financial Times, Frankfurter Allgemeine Zeitung en het China Trade Report van augustus 1978).

BRITSE WERKERS VERSLAAN DE BRITSE BOURGEOISIE.

Voor de tweede maal in de recente Britse geschiedenis heeft een regering een nederlaag geleden n.a.v. arbeidersstrijd. Toen de laatste regering van de conservatieven probeerde de lonen van de arbeiders te beperken (in 1973) kwamen die arbeiders in opstand tegen deze loonsvermindering. Het waren de mijnwerkers die door hun harde acties de regering Heath tot de konklusie bracht dat op dat ogenblik niet zij maar de arbeiders Engeland regeerde. Gezien de erge crisis waarin de Britse economie toen verkeerde was men echter verplicht om een loonsvermindering door te voeren (de lonen beperken en de prijzen laten stijgen). Het was duidelijk: een Tory-regering was daar niet toe in staat. Nieuwe verkiezingen werden uitgeschreven en een Labourregering, met steun van het

algemene overkoepelend Trade Union Congres, kwam aan de macht. Onmiddellijk nam deze regering maatregelen om de lonen te beperken. Groot-Britannië is dan ook het land in West-Europa waar het gemiddeld inkomen het meest achteruitging. De eerste jaren scheen dat goed te lukken maar reeds eind '76 was er een verheviging van de arbeidersstrijd tegen de loonpolitiek. De TUC, om het vertrouwen van hun 'Rank & File'-basis niet te verliezen, begon steeds meer te twijfelen aan de maatregelen van de regering Calaghan. Op vele plaatsen reeds werden loonsverhogingen toegekend die hoger waren dan die welke nationaal waren overeengekomen tussen TUC en labourregering. Voor dit jaar hoopte de regering een loonsstijging van slechts 5% toe te kennen (met inflatie van meer dan 10%). Zelfs in

de Conservatieve partij begonnen stemmen op te gaan welke een terugkeer naar vrije loonsonderhandelingen voor stonden. De regering Calaghan liep in haar loonpolitiek dan ook de ene nederlaag na de andere op. Om te verhinderen dat bedrijven al te gemakkelijk aan de arbeiderseisen zouden toegeven dreigde de regering met maatregelen tegen deze bedrijven. Toen een tijd geleden dan de arbeiders van Ford in staking gingen

één van de belangrijkste conflicten sinds lange tijd, en uiteindelijk een loonsverhoging bekwaamen die ruim boven die 5% ging kwam ook het parlement in opstand tegen de Labourregering. Een regeringseis om bedrijven als Ford te straffen werd dan ook uit het pakket aan het parlement voorgelegde regeringsmaatregelen genomen, een nederlaag in een vertrouwensstemming aldus vermijgend. En alhoewel deze regering nog niet

virtueel is gevallen heeft ze toch een nederlaag geleden op een voor haar essentieel punt. Nu zowel TUC, FBI (de ondernemers) en zowel de linkse oppositie in de partij als de andere partijen de regering hebben laten vallen mag men dan ook verwachten dat, eens de feestdagen voorbij, vlug nieuwe verkiezingen worden uitgeschreven. Een regering die haar wil niet kan opleggen aan de arbeiders heeft geen nut voor de burgerij.

LATIJS-AMERIKA, VERKIEZINGSJAAR: EEN OVERZICHT VAN 1978.

"In het licht van de Internationale agressie, op touw gezet tegen ons land, geef ik mijn steun aan President Pinochet in zijn verdediging van de waardigheid van Chili. En ik herbevestig de wettelijkheid van de Regering van de Republiek als zijnde het soevereine Hoofd van het proces tot institutionalisatie van het land".

Over deze motie sprak de Chileense bevolking zich op 4 januari 1978 bij Referendum uit. Beteekenen de 75 procent ja-stemmen dan dat drie vierden der Chilenen het vertrouwen schonken aan de Regering van hun land? Bijlange niet. Het staat buiten kijf dat de misdaden, met dewelke Generaal Pinochet zijn land gedurende vijf jaar heeft overgoten (met ondermeer veertigduizend doden vlak na de staatsgreep, uitschakeling van de vakbonden, politieke partijen en de meest elementaire individuele vrijheden) hem veel minder vrienden dan vijanden hebben bezorgd. En als men bedenkt dat in 1973 ongeveer veertig procent der Chilenen op Allende stemden, moet men tot de konklusie komen dat de uitslag van het voorbije Referendum niet in het minst weergeeft op hoeveel steun Pinochet kan rekenen.

Het referendum was trouwens niet voor de Chilenen bedoeld, maar veeleer een publieke geste tegenover het internationaal forum dat zich met de Amerikaanse President Jimmy Carter aan het hoofd laagdunkend uitsprak over de Mensenrechten in Chili; niet in Chili alleen trouwens. Ook landen als Uruguay, Argentinië, Paraguay en Brazilië, en Nicaragua, werden op de vingers getikt.

De mensenrechtenpolitiek van Carter heeft over 1978 een belangrijk effect gehad in Latijns-Amerika. Door te wijzen op de veelal flagrante afwezigheid van persoonlijke en politieke vrijheden in diverse landen viseerde Carter de respektievelijke Regeringen die hiervoor verantwoordelijk werden gesteld. Maar Carter heeft weinig bewegingsvrijheid voor deze politiek, en hij zal zich wel wachten om te herhalen wat hij met Brazilië deed; hij verbond namelijk verdere wapenhulp aan dat land aan een verbetering op het vlak van de Mensenrechten; de Braziliaanse militairen namen dat niet en weigerden nog langer wapens te kopen van de V.S.. De Europese wapenbaronnen waren maar wat blij die markt te kunnen overnemen, en in eigen land haalde Carter zich de gramschap op de nek van de Amerikaanse wapenlobby. Carters' Kruistocht voor de Mensenrechten is een tweesnijdend zwaard. Immers de versoepeling die hij preekt op het vlak van de mensenrechten wordt begrensd door de belangen zo militair als economisch die de V.S. in Latijns-Amerika hebben te verdedigen.

VERKIEZINGSKOORTS

Hoedanook, de publiciteit die dank zij Carter aan de Mensenrechten werd gegeven, betekende in vele Latijnsamerikaanse landen een e-

norme morele steun aan de politieke en syndikale oppositie. Deze heeft dan ook globaal haar invloed zien groeien, en heelwat Regimes toonden (veelal onder volksdruk) hun democratische kant door de mensen naar de stembus te roepen.

In Chili betekende dit dat de burger voor het eerst weer eens openlijk over politiek mocht spreken op de straat. In Bolivië bracht de verkiezingsaankondiging een golf van politieke aktiviteit teweeg die de Regering zeker niet had voorzien en nauwelijks wist te controleren; door een historische hongerstaking gedwongen, werd de volledige politieke amnestie afgekondigd. De verkiezingen werden echter gefraudeerd en liepen dagen na de stemming uit op een Staatsgreep (er zijn er dit jaar zelfs twee geweest in Bolivië) van de regeringskandidaat Generaal Pereda Ecuador hield verkiezingen op 16 juli en tot ieders verbazing won de oppositiekandidaat de eerste ronde met 31 procent der stemmen; het valt nu af te wachten welke de houding van de militaire leiding zal zijn bij de tweede ronde. Ook de Peruaanse militairen paktten met verkiezingen uit voor een nieuwe Konstituante; de terugkeer (na de amnestiemaatregelen) van politieke ballingen onder wie de Trotskyistische boerenleider Hugo Blanco gaven het politieke leven een nieuwe wending; dat de partijen van links ondanks de korte kieskampagne dertig procent der stemmen behaalden is voor de Militairen een vingerwijzing.

Andere Regimes stoorden zich minder aan de Mensenrechtensaus. In Brazilië was de President-elect

Generaal Figuerredo al bekend toen de stemming nog moest plaatsvinden; en in de najaarsverkiezingen voor het Parlement kwam de oppositiepartij MDB als de sterkste naar voor. Maar dankzij het vernuftig uitgedokterd kiesstelsel blijft de regeringspartij ARENA comfortabel in de meerderheid. Als een tussendoortje kunnen we de vijfde herverkiezing van Generaal Stroesner vermelden, de caudillo uit Paraguay.

In Venezuela en Costa Rica tenslotte is er een burgerregime, en werd de Presidentiële macht op een democratische wijze overgedragen aan de kandidaat van de oppositie, respectievelijk de Kristen-Demokraat Campins en de Konservatief Carazo. En in Colombië werd als nieuwe President de Liberaal Turbay Ayala; hier was het belangrijkste nieuws dat 68 procent der kiezers thuis bleven.

TRILATERALE, WERELDBANK, INTERNATIONAAL MUNTfonds.

Een tweede gegeven - naast de Mensenrechtenpolitiek en de Verkiezingen, is van sociaal-ekonomische aard. Bijna alle landen van Latijns-Amerika zien hun buitenlandse schuld van jaar op jaar aanzwellen, een evolutie die in verscheidene landen dramatische vormen aanneemt. De ontlenende instellingen, geleid door het Internationaal Muntfonds en de Wereldbank lenen de staten geld tot een bepaald plafond is bereikt. Eens zover, zijn ze alleen nog bereid kredieten te ontlenen op voorwaarde dat ze mee mogen bepalen wat er met dat geld zal gebeuren. De oplossingen die de Westerse Banken voorstellen voor de crisis zijn bekend en zeer scherp voor de ontvangende landen: een loon- en prijsbeleid waarbij de lonen quasi worden bevroren (wat een dramatisch koopkracht-

verlies betekent met als eerste slachtoffers de minstverdienenden) besnoeiingen in de openbare diensten enz. In Mexico (met een buitenlandse schuld van 33 miljard dollar, d.i. evenveel als de huidige Belgische Staatsbegroting) is het nu zover dat de Staatsbegroting eerst naar het I.M.F., W.B. en Trilaterale Kommissie gaat en er wordt goedgekeurd, vooraleer ze in het eigen Parlement wordt voorgelegd. In Peru (buitenlandse schuld: 8,2 miljard dollar) leidde het door het buitenlands kapitaal opgelegde austeriteitsplan van de Regering tot aanhoudende sociale onrust.

(Andere cijfers van buitenlandse schuld: Brazilië 40 miljard dollar; Bolivia 2,5 miljard dollar). Het ziet er jammer genoeg naar uit dat de Westers Wereld via de Trilaterale Kommissie haar greep op de Latijnsamerikaanse economieën in de volgende jaren nog gevoelig zal versterken.

Doch een positieve trend is de onmiskenbare groei van de gemiddeld progressieve en linkse politieke partijen in landen als Brazilië, Peru, Bolivia, Ecuador en Chili; en in een aantal landen de wil binnen de strijdkrachten om naar de kazernes terug te keren.

NICARAGUA.

Latijns-Amerika werd in 1978 in rouw gedompeld door de dramatische gebeurtenissen in Nicaragua. Met een zelden geëvenaard cynisme weerstond haar President Anastasio Somoza de protesten en eisen tot aftreden van de hele bevolking; betogingen en verzet beantwoorde hij met de kogel; enkele honderden doden vielen er in het voorjaar onder de repressie van de Nationale Wacht, het privé-leger van de President; in september kwamen daar nog eens tienduizend doden bij, toen de president

vijf (op de hoofdstad na) belangrijkste steden van het land met de grond gelijk liet bombarderen door zijn luchtmacht en tanks.

Waarom? "Om de orde en rust en de veiligheid van de burger te garanderen" zo dreunde het dagelijks door de radio. "Om de Grondwet te verdedigen" verklaarde Somoza. En dat terwijl de grondwettelijke vrijheden in Nicaragua al in veertig jaren niet meer bestaan.

Somoza heeft aangekondigd dat hij in 1981 zal aftreden, doch die datum haalt hij vermoedelijk niet. Ook de V.S. hebben hem nu afgeschreven, hoewel hun afkeuring meer dan dubbelzinnig is; want niet alleen hebben zij Somoza's troepen militair geschoold en uitgerust, maar bovendien gedogen ze nu dat Somoza verder wapens ontvangt van Israël. De toekomst voor de Nicaraguanse bevolking is bepaald somber. Voorlopig ziet het er naar uit dat Somoza en het hele systeem dat hij vertegenwoordigt alleen zal afgezet kunnen worden door geweld, meer bepaald door de Guerillabeweging het Sandinistisch Nationaal Bevrijdingsfront, dat op de steun van de brede bevolking kan rekenen, en dat ongeveer klaar moet zijn voor een nieuw offensief. Indien Somoza niet vrijwillig aftreedt, zal er veel bloed vloeien. En zijn heengaan kan verstrekkende gevolgen hebben voor Centraal-Amerika, meer bepaald voor Guatemala, El Salvador en Honduras waar ook wordt geregeerd door militairen die het met grondwettelijke vrijheid en Democratie niet nauw nemen.

1978 was tenslotte het jaar van de Wereldbeker Voetbal in Argentinië, een land dat dit jaar ± 130 procent inflatie zal noteren, en waar sedert de zomer weer honderden mensen worden "vermist" om politieke redenen.

wijk aanbelangen naast het aanmoedigen van het verenigingsleven en het menselijk contact in de wijk. Daarom dit krantje. In het eerste nummer staat een uitgebreid verslag over de definitieve oprichting van de wijkraad op 20 okt. '78 tijdens een succesvolle wijkvergadering. De werking, statuten en het aktierein worden hier nader omschreven. Daarnaast volgt er nog een overzicht van de verschillende problemen waarmee de respectievelijke deelwijken gekonfronteerd worden. Voor verdere inlichtingen kan U zich steeds wenden tot: Nest Lernout en Ireen Goegebuur, Rozentuin 32, 2510 Mortsel.

NIEUWJAARSBRIEF AAN ALLE VREDELIEVENDE MENSEN.

Vrede is een droom van miljoenen mensen. Vrede is de wens van ontelbaren op nieuwjaarsdag. Vrede is de hoop in het hart van de mensenfamilie. In 1978 heeft een belangrijke gebeurtenis plaatsgehad om tot wapenstilstand te komen en de vrede in de wereld een stap dichterbij te brengen. Vanaf eind mei tot eind juni van het voorbije jaar kwamen op een bijzondere zitting van de Verenigde Naties allerlei voorstellen naar voor om de wapenwaanin waarin de wereld is terechtgekomen te keren. Een aantal afspraken werden gemaakt om de ontwapeningsgesprekken te versterken. Op 7 mei 1978 hebben een 10.000 mensen te Brussel gemanifesteerd om hun steun toe te zeggen aan de V.N. voor ontwapening. Vrede is iets dat we allen moeten nastreven. Vrede wordt ons maar gegeven als we er ook voor leven en werken. Het Overlegcentrum voor de Vrede nodigt alle vredelievende mensen uit zich ter gelegenheid van Nieuwjaar te bezinnen over hun bijdrage in het vredeswerk. De vrede die we nu beleven is een trieste vrede omdat ze steunt op de dreiging met allesvernietigende wapens. Het is

een onrechtvaardige vrede omdat de enorme uitgaven voor bewapening een verspilling zijn van arbeidskracht en grondstoffen en een diefstal tegenover de armen. Het is een onheilspellende vrede omdat steeds weer nieuwe wapensystemen naar voor worden geschoven. Een echt akkoord over wapenbeheersing blijft tot nu toe onmogelijk. Een konflikt dat uit de hand loopt en een groot deel van de aarde verwoest blijft wel mogelijk. Daarbij mag de eigen Belgische wapenhandel niet worden vergeten die dood en onderdrukking meebrengt in vele landen van de Derde Wereld. Het Overlegcentrum voor de Vrede nodigt politici en beleidsmensen uit geen valse vredesbeloften af te leggen, maar onze zorg te delen en met bijzondere aandacht te helpen zoeken naar een uitweg uit de doodlopende weg van bewapening. Het O.C.V. roept alle vredelievende mensen op ook in 1979 met het vredesprobleem bezig te zijn, en met kracht te blijven strijden tegen de wapenwaanin en voor de opbouw van een wereldgemeenschap waarin mensen en volkeren tot hun recht komen. Als pluralistisch orgaan van de vredeskrachten in ons land wil het O.C.V. in de toekomst nog meer dan in het verleden daarbij helpen.

Kontaktadres: Overlegcentrum voor de Vrede
Nieuw Achturenhuis
Fontainasplein 9-11
1000 Brussel
tel.: 02/511.22.31.

SOS NEEFSTEEG: MENSEN MOETEN NIET WIJKEN OM BOUW-PROMOTOREN TE VERRIJKEN!

Al meer dan een jaar vechten de mensen van de Neefsteeg voor hun recht op wonen. Het aktiekomitee viert de eerste verjaardag van die strijd met de uitgave van een 45-toerenplaatje. Daarop staat het strijdlid van de bewoners, gemaakt door Arbeidersteater, en de 'Ballade van Nonkel Pier', gezongen door Lode De Ceuster, de zingende dokwerker. Dit plaatje werd niet alleen gemaakt om de Neefsteeg-strijd te ondersteunen. Het is ook een oproep voor solidariteit met alle mensen van wie het recht op wonen wordt afgenomen ten bate van het kapitaal. Deze plaat moet gehoord worden. Ze moet het symbool worden van de algemene strijd om het recht op wonen. Dit is slechts mogelijk met jouw aktieve medewerking. Daarom vragen we je het Neefsteeglied zoveel mogelijk te laten horen aan vrienden en kennissen. Misschien is het ook een leuk kerstgeschenk? Maar vooral rekenen we op jou om het plaatje aan te vragen in zoveel mogelijk verzoekprogramma's: dan bereik je meteen duizenden mensen! Stel het niet té lang uit! Als we het allemaal samen doen dan moet het lukken: alleen zijn we niets, samen zijn we sterk! Vecht mee voor de Neefsteeg en het recht op wonen!

Enkele verzoekprogramma's:

Tot Uw Dienst: verzoekprogramma met groetjes en nieuwtjes van Paul de Wijngaert: vrijdag, BRT1, 19u
Wereldwensen: verzoekprogramma voor luisteraars in binnen- en buitenland door Gil Claes: zaterdag, BRT2, 18u
Tot Uw dienst: idem als boven: maandag BRT1, 19u33
Self-Service: verzoekprogramma: dinsdag, BRT2, 20u
De kleinste keuze: jonge tieners kiezen hun favoriete plaatje door Zaki, BRT2, 17u03

Het plaatje is te verkrijgen:
OXFAM WW: Sint Jakobsmarkt 82, 2000 A'pen
De KRUKHAAK: Kempische dok W.K. 94, 2000 A'pen.
Het RODE BOEK: Lange Beeldkensstr. 145/147 2000 A'pen
of te bestellen op het sekretariatsadres door storting van 60 Fr. (gewone uitgave) of 100 Fr. (steunuitgave met kartonnen kaff).
Gemeentekrediet: 062-2551450-18 op naam van Mark David, Grot Beerstraat 11, 2000 Antwerpen.
Aktiesekretariaat Neefsteeg: p/a Alice Holemans
Grote Beerstraat 11
2000 Antwerpen.

NIEUWE START VAN HET ROOD KOOR TE LEUVEN.

Met dit briefje willen we het ROOD KOOR LEUVEN eventjes voorstellen en onze diensten aanbieden voor medewerking aan eventuele activiteiten die door uw vereniging kunnen georganiseerd worden (meetings, feesten, betogingen, informatieve avonden...). Als onafhankelijk links koor groeperen we ongeveer 15 tot 20 zangers van diverse pluimage die zich achter een anti-kapitalistisch minimumplatform scharen. We brengen o.a.:
- algemene politieke liederen ivm de arbeidersstrijd waaronder een aantal historische liederen en nummers van Brecht en Eisler
- liederen tegen bewapeningswedloop, oorlog,...
- liederen over vrouwenproblematiek, werkloosheid, werkomstandigheden
- liederen over volkeren in verzet tegen het imperialisme (Chili, Brazilië, Zuid-Afrika,...)
Het Rood Koor treedt in principe gratis op; indien mogelijk vragen we wel een tussenkomst in de vervoerkosten.
U kan ons bereiken op volgend kontaktadres:
Gheldof Erik
Schreursvest 63
3030 Heverlee
(vanaf half januari ook telefonisch overdag op Elcker-Ik Leuven, tel. 016/23.96.92)
Optredens liefst drie weken vooraf vragen.
Repetities iedere woensdag op Elcker-Ik van 17u30 tot 19u

OPRICHTING VAN 'ALLEMAN': KONTAKTBLAD VAN WIJKRAAD MORTSEL-NOORD.

'Weer iets nieuws om te lezen en dat terwijl we al verdrinken in dag- en weekbladen, reclame- en andere folders, enz.! zult U allicht denken... En toch, 'nieuws' in de letterlijke zin van het woord wil dit krantje brengen; maar dan nieuws dat alle wijkbewoners van Mortsel-Noord specifiek aanbelangt. De belangrijkste doelstellingen van de wijraad Mortsel-Noord zijn de informatieverspreiding en de organisatie van inspraakmogelijkheden omtrent de problemen die de